

No estan enlloc

Els abusos que es cometen en l'ús del verb estar són tan variats com sorprenents. Sempre en sorgeixen d'inèdits, d'impensats, que representen nous factors d'empobriment de l'idioma, de pèrdua de la seva justesa expressiva. No es tracta ja del difícil problema que suposa la fixació dels camps d'aplicació dels verbs concurrents ésser i estar, i la determinació de quins casos exactes i precisos, en què el primer es veu indegudament desplaçat pel segon, sinó d'altres construccions resoltes tradicionalment sense problemes amb altres verbs i en les quals fa irrupció, inopinadament, el verb estar.

Així, ja hem tingut ocasió, més d'un cop, de sentir qui fa servir el verb estar fins i tot substituint verbs de moviment! Hem sentit, efectivament, qui ens deia que «estava allí» referint-se a un avió que volava o a un cotxe que passava per la carretera. Però el cas que ara volíem retreure, és el que venim observant repetidament d'un temps ençà, i que consisteix en l'ús del verb estar per a indicar l'existència d'algú o d'un seguit de persones o coses en qui o en què concorren unes determinades circumstàncies prèviament proposades. Demanant, a segons qui, que ens digui, per exemple, quins són els pintors catalans més destacats, és possible que ens respongui dient: «Està en Miró, està en Tàpies, està en Tharrats, està en...» I, anàlogament, pregunteu si saben qui es podria encarregar d'aquesta feina o d'aquella gestió i us diuen: «Està en Joan, està en Pere...»

Es un nou cas, doncs, d'ús indegut del verb estar per a tenir en compte. Tractant-se d'una simple llista o enumeració que ens demanen, no caldria, fins i tot, ni recórrer a cap verb: Miró, Tàpies, Clavé... Però, si no, qualsevol simple parlant, no permeable a aquestes modes, ho resoldria espontàniament, amb els recursos adequats: Hi ha aquest, tenim aquell altre, conec el de més enllà...